

ρούχου καλσίου· 4,6110 χλωρούχου πο-  
τασίου· 0,3306 βρομιούχου μαγνησίου·  
0,0424 θειϊκῆς τιτάνου· 0,0043 ἀμμο-  
νιakoῦ ἁλατος· 77,2303 ὕδατος· δὲν ἐμ-  
περιέχει δὲ ποσῶς χλωροῦχον μαγκανήσιον,  
οὐδὲ χλωροῦχον ἀλυμνιον (λευκάργιλλον),  
οὐδὲ νιτρίαν, οὐδὲ ἰώδιον. Δὲν εἶναι λοι-  
πὸν ὕδωρ κυρίως θαλάσσης, ἀλλ' ὕδωρ με-  
ταλλικὸν *suī generis*. Ἡ ὑπερμεγέθης ἀνα-  
κογία τῶν ἀλυκῶν ὑλῶν ἐξ ὧν συντίθεται  
ἀποδεικνύει τὴν ἐξαιρετικὴν πνικνότητα αὐ-  
τῆς, καὶ δικαιολογεῖ τὴν ἐπαναληρθεῖσαν  
βιβαίωσιν ὑπὸ πάντων τῶν περιηγητῶν,  
καὶ καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐπιπλέει τῆς θα-  
λάσσης ταύτης ὡς τεμάχιον φελλόδρου.  
«Μετὰ δυσκολίας μάλιστα δύναται τις νὰ  
βυθισθῇ, λέγει ὁ Π. Λορτὺ Χατζῆς· καὶ  
δὲν εἶναι δυνατόν ἔτι νὰ προβῇ τις εἰς βά-  
θος. Ὁ Ποκὸκ, ὅστις ἀπεπειράθη, διῆχυ-  
ρίζεται, ὅτι δὲν παρεγένετο νὰ καταβυθι-  
σθῇ.» Ὁ ἱστοριογράφος Ἰωσήφ ἀναφέρει,  
ὅτι ὁ Οὐεσπαιανὸς, θελήσας νὰ ἐξετάσῃ τὸ  
πρᾶγμα, ἤδη ἐπ' αὐτοῦ γνωστὸν, διέταξε  
νὰ ῥίψωσιν εἰς τὴν λίμνην δούλους, ὧν αἱ  
χεῖρες καὶ οἱ πόδες ἦσαν δεδεμένοι, καὶ  
αἵτινες ἐν τούτοις ἐπέπλευσαν, ἀν καὶ δὲν  
ἠδύναντο νὰ ποιῶσιν οὐδεμίαν κίνησιν πρὸς  
ἑποστήριξιν.

N. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

## ΠΕΡΙ ΕΝΣΤΙΚΤΟΥ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ.

Ἀνέγνωμεν ἐν τινι περὶ τῶν Ἰνδιῶν ἱστο-  
ρίᾳ, ὑπὸ τοῦ Onied συγγραφείσῃ, ὅτι κατὰ  
δικὸς τις παρεδόθη εἰς κῦνα ἔχοντα τὴν ἑξίν  
τοῦ τρώγειν τοὺς εἰς αὐτὸν προσφερομένους  
δυστυχεῖς. Ὁ ἔνοχος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πό-  
δας τοῦ ζώου παρακαλῶν αὐτὸ, τὸ δὲ  
ζῶον ἐφείσθη τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἡ δικαιο-  
σύνη τοῦ τόπου νομίσασα ὅτι ἔδωκεν ἐν  
τῷ γεγονότι τούτῳ τὸν δάκτυλον τῆς προ-  
νοίας τῷ ἐχάρισε τὴν ζωὴν. Τὸ συμβῆναι  
τοῦτο εἶναι πολλῶ ὑπέρτερον τοῦ λέοντος  
τοῦ *Ἀνδροκλέους*, ἐπειδὴ ὁ Ἀνδροκλῆς  
εἶχεν ἄλλοτε εὐεργετήσῃ τὸν λέοντα ἀφαι-  
ρέσας τὴν ἀκανθαν ἐκ τοῦ ποδός του, ἐνῶ

ὁ κύων οὗτος ἔδωκε τὸ πρῶτον τὸν εἰς  
τοὺς πόδας του ἱκετεύοντα. Οἱ νεώτεροι  
φυσιολογοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ περίεργον  
τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν συνάντησιν τῶν  
ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς τοῦ  
κυνός, ἀποδίδουσι δὲ εἰς τὸ ἀνθρώπινον  
βλέμμα μεγάλην ἐκφοβιστικὴν ἢ κάλλιον  
εἰπεῖν μαγευτικὴν δύναμιν ἐφ' ὅλων τῶν  
ζῴων, δυνάμει δὲ ταύτης τῆς ιδιότητος  
δαμάζουσιν οἱ ἄνθρωποι τοὺς μᾶλλον ὀρ-  
μητικοὺς ἵππους.

Πολλάκις βλέπομεν ὅτι οἱ κῦνες ἀγαπῶ-  
σι καθ' ὑπερβολὴν τὰ παῖδιά, δεικνύοντες  
πρὸς ταῦτα τὴν μεγαλειτέραν ὑπομονήν. Ὁ  
Roussseau εἶδε παῖδιον δάκνον τὸν πόδα  
κυνός ὅστις ἐφώναζεν ἐκ τῶν πόνων, χωρὶς  
νὰ ὀργισθῇ ποσῶς κατὰ τοῦ παιδίου, οὔτε  
νὰ δείξῃ μνησικακίαν.

Ὁ κύων δεικνύει πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐν-  
τελῆ ἀφοσίωσιν· ἐννοεῖ τὰς ἐπιθυμίας του,  
γνωρίζει τὰς ἐξεις του, ὑπείκει δὲ πάντο-  
τε εὐπειθῶς εἰς τὰς θελήσεις του· τὸ ὑπη-  
ρετεῖν τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἀνάγκη τῆς ὑ-  
πάρξεώς του. Ἐν Σιθίᾳ ἀφίνουσι τοὺς κῦ-  
νας κατὰ τὸ θέρος, ὅπως εὕρωσι τὴν τρο-  
φήν αὐτῶν μόνοι, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα ἐ-  
πιστρέφουσιν εἰς τοὺς κυρίους των, ὅπως ἀ-  
ναλάβωσι τὴν ἐπίπονον ἐργασίαν των διὰ  
τοῦ ἐλκύθρου, ἂν καὶ δέρωνται ὑπὸ τῶν  
κυρίων των λίαν κτηνωδῶς. — Ἐν Ἰνδίαις  
ὑπάρχουσι κῦνες παρίαι, ἄνευ ἀσύλου, ἄνευ  
κυρίου, αἵτινες προσπαθοῦσι νὰ προσκολ-  
ληθῶσιν εἰς τοὺς ξένους, ἐξαντλοῦντες ἅ-  
παντα τὰ θωπευτικὰ μέσα ὅπως γίνωσι  
δεκτοί. Δὲν εἶναι σπάνιον τὸ νὰ ἴδῃ τις  
κῦνα, ἀκολουθοῦντας τὸ φορεῖον τοῦ περιη-  
γητοῦ, καὶ ζητοῦντας ν' ἀποτελέσωσι μέ-  
ρος τῆς συνοδείας του, ἀκολουθοῦντας δὲ  
αὐτὸν μέχρις οὗ ἐξηντημένοι ἐκ τοῦ κό-  
που πέσωσι χαμαί.

Κατὰ τὸν Cuvier, ἡ οἰκιακὴ χρῆσις  
τοῦ κυνός εἶναι διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἡ χρη-  
σιμωτέρα καὶ καλλίστη τῶν κατακτήσεων·  
Ἄνευ τοῦ κυνός, λέγει, οἱ ἄνθρωποι ἤθελον  
εἶσθαι ἡ λεία τῶν θηρίων τὰ ὅποια ὑπεδού-  
λωσαν· ἔ-ερα ζῶα ὑπερτεροῦσι τὸν κῦνα  
κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὠραιότητα,  
ἀλλὰ μόνος ὁ κύων μεταξὺ πάντων εἶναι ὁ  
σύμμαχος τοῦ ἀνθρώπου.



Οἱ ἄγριοι τῆς Αὐστραλίας δίδουσι τοσαύτην σημαντικότητα εἰς τὸν κῦνα, ὥστε παρατηρήθησαν γυναῖκες γαλακτοτροφοῦσαι τὰ ὀρφανὰ μικρὰ αὐτῶν κυνάρια.

Τὸ κυνήγιον εἶναι τὸ πρῶτον ἐναστικτὸν τοῦ κυνός. Ἐν ταῖς ἀγρίαις χώραις συσσωματοῦνται πρὸς κυνηγεσίαν τῶν βονάσων, τῶν χοίρων, ἐνίοτε δὲ μάλιστα καὶ τῶν λεόντων καὶ τῶν τίγρεων. Ἡ φύσις ἀναπτύσσει εἰς τοὺς κῦνας ιδιότητας ἀναλόγους πρὸς τὸν τόπον ἐν ᾧ κατοικοῦσι. Οἱ κῦνες τῶν ὀχθῶν τοῦ Νείλου πίνουσι τρέχοντες μὴ γίνωσι θύματα τῶν κροκοδείλων. Οἱ δὲ τῆς Νέας-Ὁρλεάνης θέλοντες νὰ διαβῶσι τὸν Μισισσιππὴ, γαυγίζουσιν ἐπὶ τῆς ὀχθῆς ὅπως προσελκύσωσι τοὺς κροκοδείλους, ἅμα δὲ τοὺς ἴδωσι συνηγμένους εἰς τὸ μέρος τοῦτο φεύγουσι δρομαίως, πίπτουσι δὲ εἰς τὸν ποταμὸν ἡμίσειαν λεύγαν ἄνωτέρω. — Παρατήρησαν κῦνας μεταχειριζομένους εὐφυῆ στρατηγήματα πρὸς αὐξήσιν τῆς τροφῆς αὐτῶν· διεσκόρπιζον τὴν τροφήν των πέριξ αὐτῶν, προσεποιούντο ὅτι ἐκοιμῶντο ὅπως προσελκύσωσι τὰ πτηνὰ καὶ τοὺς μῦς, ἅτινα προσέθετον οὕτως εἰς τὴν τροφήν των.

Μεταχειρίσθησαν τὸν κῦνα καὶ πρὸς σκοπὸν λαθρεμπορίου, ὅπερ ἐνίοτε ἐκτελεῖ μετ' ἀπιστεύτου ἀγχινοῖας, προφυλαττόμενος ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν, κρυπτόμενος κατὰ τὴν παρουσίαν αὐτῶν ὀπισθεν φραγμῶν δένδρων· φθάσας δ' εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας, δὲν φανεροῦται παρὰ μόνον ἀφ' αὐβὲς βεβαιωθῆ ὅτι ἡ παρουσία τοῦ δὲν θέλει τῷ ἐπιφέρει κινδύνους.

Ἄπαντες γνωρίζουσι τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐφυίαν τοῦ ποιμενικοῦ κυνός, ἧς βλέπομεν καθ' ἐκάστην δείγματα περιφερόμενοι ἐν τῇ ἐξοχῇ.

Ἐν Τουρκίᾳ, ἐνθα ὑπάρχει ἀναρίθμητος πλῆθος κυνῶν, πᾶς μὴ φέρων φανὸν τὴν νύκτα καταδιώκεται ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἐκλαμβάνομενος συνήθως ὡς ξένος ἔχων κακοὺς σκοπούς. — Ὁ Πετράρχης εἶχε κῦνα, ὅστις ἀφῆρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ προσβαλόντος τὸν κύριόν του ληστοῦ γυμνὸν ξίφος. — Ὁ Πλούταρχος διηγείται ἀνέκδοτὸν τι ἀποδεικνύον ὅτι ὁ κύων ἐνθυμεῖται

καλῶς τοὺς δολοφόνους τοῦ κυρίου του, ὥς οὐδέποτε συγχωρεῖ κατ' αὐτόν, ὁ βασιλεὺς Πύρρος διέταξε τὸν στρατὸν αὐτοῦ νὰ παρελάσῃ ἔμπροσθεν κυνός, ὅστις ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἄσιτος ἐφύλαττε τὸ σῶμα τοῦ δολοφονηθέντος κυρίου του· καὶ ὅντως ὁ κύων συνέλαβε τὸν δολοφόνον, ὃν δὲν ἀφῆκε πρὶν ἢ οὗτος ὁμολογήσῃ τὸ κακούργημα. — Ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασι τοῦ Benvenuto Cellini εὐρίσκεται τὸ ἀκόλουθον· κλέπτῃς τις εἰσῆλθε διὰ νυκτός εἰς τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ· ὁ φυλάτων αὐτὸ κύων ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ κλέπτου, καίτοι ὠπλισμένου δι' ἐχειριδίου, ἀφ' οὗ δ' ἐπληρώθη καὶ ἔδλεπεν ἐκλυομένας τὰς δυνάμεις του, ἔτρεξεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν ἐργατῶν ὧν ἔσυρε τὰ ἐφαπλώματα. Οἱ ἐργάται μὴ ἐνοοῦντες τὸ γεγονός ἀπέβαλον τὸν κῦνα, ἐκλείσαν τὴν θύραν καὶ ἐκκινήθησαν. Τὸ πιστὸν ζῶον κατεδίωξε τότε τὸν κλέπτην, ὅστις εἶχεν ἤδη φύγει. Μετὰ τινα χρόνον ἐνῷ ὁ Cellini εὐρίσκετο εἰς περίπατον ἐν Ῥώμῃ, ὁ κύων του ὤρμησε κατὰ κομποῦ τινος κυρίου ὃν δὲν ᾔθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ, μολονότι ἐδέρετο ὑπὸ τῶν περιστώτων, ἐπὶ τέλους δ' ἀπηλλάγη ὁ κύριος, ἀλλ' ἐνῷ ἀπεσύρετο ὀρμητικῶς κατέπεσεν ἐκ τοῦ θυλακίου του κόσμημά τι, ὅπερ λαβὼν ὁ Cellini ἀνεγνώρισεν ὡς ἴδιον. Ἡ ἐξουσία συνέλαβε τὸν κομποφανεὲς κύριον δὲ τὰ περαιτέρω.

Μία τῶν ἐκπληκτικωτέρων καὶ μυστηριωδεστέρων ιδιοτήτων τοῦ κυνός, ἣν ὁμως δὲν ἔχουσι πάντες, εἶναι τὸ προορατικόν. Ὄταν ὁ βασιλοκτόνος Ἰάκωβος Κλήμης παρουσιάσθῃ ἐνώπιον Ἑρρίκου τοῦ τρίτου ἐπὶ σκοπῷ δολοφονίας, ἀγαπητός τις τοῦ βασιλέως κύων ὤρμησε κατὰ τοῦ μοναχοῦ, μόλις δὲ μετὰ μεγάλης βίας ἠδυνήθησαν νὰ τὸν κρατήσωσιν εἰς παρακείμενον τι δωματίον, ὅπερ ἂν δὲν ἔπραττον δὲν ᾔθελε βεβαίως δολοφονηθῇ ὁ βασιλεὺς. — Τῇ 40 Σεπτεμβρίου 1419, ὁ δούξ τῆς Βουργουνδίας, Ἰωάννης ὁ ἄφροδος, ἱππευσεν ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ μεγάρου αὐτοῦ ὅπως ὑπάγῃ εἰς συνάντησιν τοῦ διαδόχου τῆς Γαλλίας, ἐπὶ τῆς γειφύρας Μοντερώ. Ὁ κύων τοῦ ὠλόλυξε θρηνωδέστατα δι' ὅλης τῆς νυκτός· βλέ-



πων δὲ τὸν κυρίον του ἀναχωροῦντα, ὥρμησεν ἔξω τῆς καλύβης του, ἔθραυσε τὰς διπλὰς ἀλύσεις, ἐνῶ δ' ὁ ἵππος ἐξήρχετο τῆς θύρας, ὥρμησεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐδήξει τοσοῦτον, ὥστε ἀφηνίασεν, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ ρίψῃ καὶ τὸν ἀναβάτην. Οἱ ἵπποκόμοι ἠθέλησαν ν' ἀπομακρύνωσι τὸν κύνα διὰ τῶν μαστίγων, ἀλλ' οὗτος εἰς οὐδὲν λογιζόμενος τοὺς κτύπους, ἐρρίφθη καὶ πάλιν εἰς τὸν λαιμόν τοῦ ἵππου τοῦ δουκὸς, ὅστις νομίσας αὐτὸν λυσσαλέον, ἔλαβε τὸν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου μικρὸν πέλεκυν καὶ διέσχισε τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου. Ὁ κύων ἐξέφερε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ φωνήν, ἀπῆλθε δὲ κυλιόμενος νὰ ἐκπνεύσῃ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, ὅπως ἐμποδίσῃ καὶ πάλιν τὴν διάβασιν· ὁ δούξ μετὰ στενεγμοῦ λύπης ἐπήδησεν ἐφιππος ὑπεράνω τοῦ σώματος τοῦ πιστοῦ ζώου, κατευθύνθη δὲ εἰς τὴν γέφυραν Μοντερῶ, ὅπου ἐδολοφονήθη.

Ἔτερον τεκμήριον τῆς εὐφυΐας τοῦ κυνὸς, πολλάκις παρατηρηθὲν, εἶναι ἡ πρὸς τὴν μουσικὴν εὐκισθησία αὐτοῦ, παθαινομένου λίαν ἡδέως κατὰ τὴν ἀκρόασιν αὐτῆς, δεικνύοντος δὲ καὶ ἀπίστευτον χαρὰν ὅταν τὰ παιζόμενα μέλη ᾖναι ὄντως τερπνὰ, δυσανασχετοῦντος δὲ καὶ κλαίοντος ὅταν χάριν παιδιᾶς ἀρρύθμως καὶ ἀτάκτως παίζεται τι. Δεῖγμα τοιαύτης καλαισθησίας παρέχει καὶ ὁ κύων λίαν γνωστοῦ τινος κυρίου ἐνταῦθα.

Γ. Α.

## ΠΕΡΙ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΑΣΙΑΣ.

(*Ἀπάνθισμα διαφόρων συγγραφέων*).

ὑπὸ I. X. K.

Ὁ μὴ θεωρῶν τὴν ἐν τῷ ἔρωτι ἀστασίαν ὡς καταστροφὴν τοῦ ἔρωτος, ἀγνοεῖ τὸν ἔρωτα.

Pierre Leroux.

Κατηγοροῦμεν τὴν ἀστασίαν τῶν γυναικῶν ὅσας καθιστάμεθα θύματα αὐτῆς, τὴν ἐκθειάζομεν δὲ ὅσας αὕτη εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν.

Louis Desnoyers.

Ζητοῦμεν παρὰ τοῦ ἔρωτος σταθερότητα ἐνῶ μόνον ἡδονὰς οὗτος δύναται νὰ παράσχῃ. Ὑπόσχεται μὲν πᾶν ὅ,τι ἐξαίτούμεθα ἀλλὰ κρατεῖ ὅ,τι δύναται μόνον.

A. Bougeart.

Ὅταν ἀπχυδῆσωμεν ἀγαπῶντες, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀστατήσῃ πρὸς ἡμᾶς τὸ ἐρώμενον πρόσωπον, ὅπως ἀπαλλαγῶμεν τῶν πρὸς τὴν σταθερότητα ὑποσχίσεών μας.

La Rochefoucauld.

Ἡ ἀπιστία ἐγκεῖται εἰς τὰς ἀθετηθείσας ὑποσχέσεις καὶ οὐχὶ εἰς τὰ σεβόμενα αἰσθήματα.

Rocheperdre.

Ἡ ἀπιστία παροξύνει τὸν ἔρωτα ἀλλὰ δὲν θεραπεύει αὐτόν. Νὰ εἰπῶμεν τί τὸν φρονεῖ; Τὰ βραδέα δηλητήρια, ἥτοι ἡ ἀνία καὶ ὁ κόρος.

Levis.

Ἡ ἀληθῶς ἐρώσα γυνὴ, συγχωρεῖ εὐκολώτερον τὰς σπουδαίας ἀκριτομυθείας ἢ τὰς ἀσημάντους ἀπιστίας.

La Rochefoucauld.

Αἱ γυναῖκες θλίβονται διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἔραστοῦ τῶν ἀναλόγως τῆς ἡδονῆς ἣν αὕτη παρέχει τῇ ἀντιζήλῳ αὐτῶν.

Beauchêne.

Ὅταν ἡ γυνὴ συγχωρῇ μίαν ἀπιστίαν, πράττει τοῦτο πάντοτε ὅπως ματαιώσῃ τοὺς σκοποὺς τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς ἢ ὁ θρίαμβος τὴν δυσανεστει.

De Siassart.

Ἐὰν δὲν ἀπιστήσωμεν ἅπαξ τοῦλάχιστον πρὸς τὴν γυναῖκα ἣν ἀγαπῶμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνιοήσωμεν ὅπως αὕτη εἶναι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀξία τῆς λατρείας μας. Ὡστε καὶ τὰ χειρότερα πράγματα ἔχουσι τι τὸ καλόν.

P. J. S'tabl.